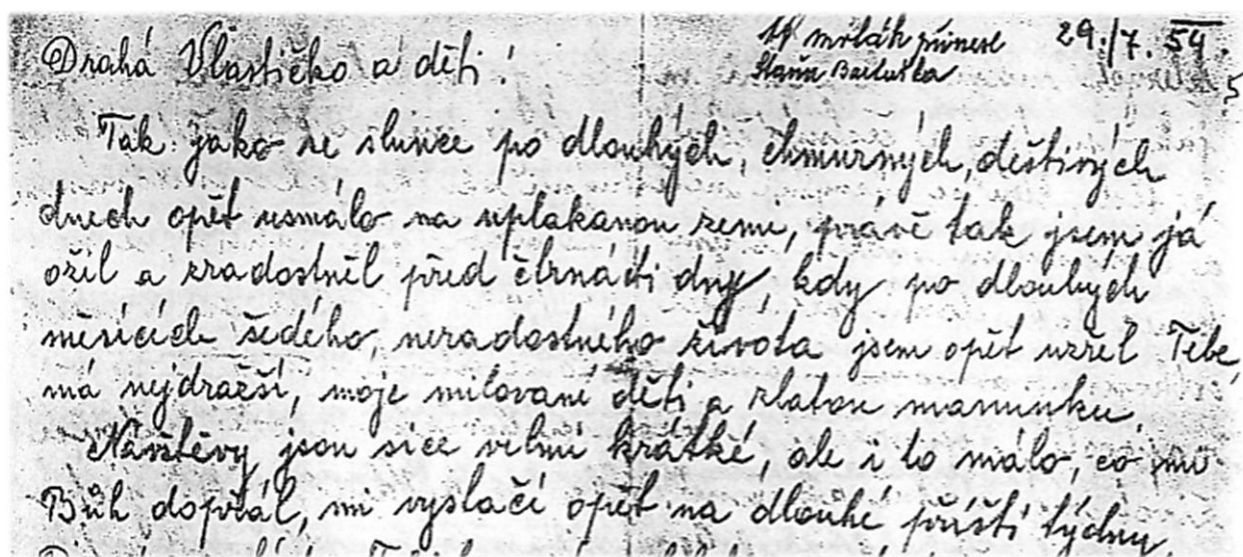

Scénář k rozhlasové reportáži

Takto začíná dopis podplukovníka Bohumila Pešty, který psal z vězení své manželce Vlastě, synovi Vladkovi a dceři Marcelce – naší pamětnici.

Pan Pešta byl v březnu roku 1949 odsouzen na 25 let odnětí svobody, kvůli odmítnutí vstupu do komunistické strany.

„Dobře si pamatuji, jak mě tatínek odvedl v Žatci do první třídy. A to bylo naposledy, co jsem ho viděla, a vrátil se čtrnáct dní před mou maturitou.“

Paní Peštová nejdříve před svými dětmi tajila, kde jejich tatínek vlastně je. Řekla jim, že jel do Prahy, kde mu tramvaj přejela nohu, a tak bude dlouho v nemocnici. Rodina se po vystěhování z vojenského bytu v Žatci musela často stěhovat a bydlet někdy až v nelidských podmínkách.

„Rok jsme bydleli ve chlévě. Můj bratříček byl hodně nemocný, protože tam byla zima, mrzlo a zatýkalo tam.“

Vidět svého tatínka čtvrt hodiny ročně si dnes dokáže představit jen málokdo. Pro Marcelku to ale byla realita. Pan Pešta byl vězněn v Leopoldově, na Borech a na Bytíze, všude musel tvrdě pracovat. Marcelka s maminkou ho byly v Borech navštívit.

„Pamatuji si, že nahoře bylo jenom takové malé okénko, a tak mě maminka vysadila, abych tatínka alespoň na chvíli viděla. A bachař, který tam hlídal, mě chytil a strhl mě dolů, až jsem si poranila ruku. Potom jsem hrozně plakala a hned jsme šli pryč.“

V Sedlčanech, kde rodina také bydlela, Marcelka dochodila základní školu. Protože ale lidé věděli, že pan Pešta je politický vězeň, Marcelku nepřijali na místní gymnázium. Rozhodla se pro střední ekonomickou školu v Příbrami, kde jí nikdo neznal.

„Jen můj třídní učitel a ředitel věděli, kdo vlastně jsem. A tak si mě pan ředitel zavolal a řekl mi: „Víš, co máš, víš, co jsi, tak tady buď nenápadná, nikde se neprojevuj.“

Potom konečně nastalo osudné jaro 1960, kdy proběhlo velké propouštění politických vězňů, které se vztahovalo i na pana Peštu. Marcelka měla před maturitou, když za ní přišla spolužačka a řekla jí: „Máš jít dolů, čeká tam na tebe nějaký děda.“

„Tak jsem šla a tam byl bělovlasý, shrbený, takový sešlý pán. No, ale byl to můj tatínek, který přišel, a tak byla veliká radost. Já jsem to šla říct řediteli a ten se mnou brečel. Na toho pana ředitele Berana nikdy nezapomenu, ten byl zlatý. Když se tatínek vrátil, už bylo všechno dobré.“

Věra, láska a naděje, bylo tři Bohem dané
cennosti, jsou v této době a zvláště pro
nás jedinými hodnotami které nás udržují
lidmi, které nám pomáhají nemocati si zdraví,
normu i čest! Nikdy a nikde v životě neprosy
šli člověk tolik a tak důkladně podstatu
Boha, pravdy a vůbec vškerého absolutna,
jako čestný člověk, který přijde na dlouhou
dobu do kriminálu.] Bůh zbaven všeho hmo.
Srdce mě Vás všechny zdraví a vroucně líbe
Váš chůla.

Anežka Krejzová, Magdaléna Studená, Marcela Míková, Anna Kulštejnová